

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.I.10.243/2007/7.szám

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kovács Kornélia ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek a dr. Biczó Zsuzsa ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenessége jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 32.M.1297/2005. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 49.Mf.634.160/2006/2. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

v é g z é s t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 49.Mf.634.160/2006/2. számú ítéletének az elsőfokú ítélete nem fellebbezett részét nem érintő, valamint a II. rendű felperes keresetének helyt adó rendelkezéseit helybenhagyó részét nem érinti; ezt meghaladóan az I. rendű felperes vonatkozásában hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Az I. rendű felperes és az alperes felülvizsgálati eljárási költségét egyenként 6.000 /hatezer/ forintban, a felülvizsgálati eljárás illetékét 13.700 /tizenháromezer-hétszáz/ forintban állapítja meg.

I n d o k o l á s :

A felperesek keresetükben az alperes 2004. november 8-án kelt rendkívüli felmondása jogellenessége jogkövetkezményének alkalmazását kérték, a munkaviszonyuk helyreállítása mellőzésével.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 32.M.1297/2005/12. számú ítéletével megállapította a rendkívüli felmondások jogellenességét, és kötelezte az alperest mindkét felperes javára elmaradt munkabér, felmentési időre járó átlagkereset, valamint az Mt. 100. § (4) bekezdése alapján két-két havi átalánykár megfizetésére. Megállapította a felperesek munkaviszonyának az ítélet jogerőre emelkedésekor való megszűnését.

Az ítéleti tényállás szerint a felperesek mint házastársak 2004. március 1-jétől létesítettek munkaviszonyt az alperesi lakásszövetkezetnél, ahol az I. rendű felperes gondnok-helyettes és lift-ügyeletes, a II. rendű felperes takarító munkakörben dolgozott. A felperesek 2004. november 8-án a közös képviselőnél sérelmezték elavult munkaeszközeiket, és a szóváltás közben az I. rendű felperes a maga és a II. rendű felperes nevében azt a kijelentést tette, hogy „elege van az egészből, tele van a hócipője”, majd a II. rendű felperes a partvist földhöz csapta, és mindketten eltávoztak. A felpereseket másnapról az orvosuk keresőképtelen állományba vette.

Az alperes a 2004. november 8-ai keltű, és a felperesekkel postán közölt rendkívüli felmondásokban azonos indokot jelölt meg. Eszerint a munkaviszony megszüntetésére a 2004. november 8-ai megbeszélés alapján került sor, miszerint a felperesek a munkájukat nem veszik fel, és nincs szándékukban a további munkavégzés.

A munkaügyi bíróság a rendkívüli felmondások ezen indokát nem találta bizonyítottnak, mivel a bizonyítékok nem támasztották alá, hogy a munkaviszonyuk megszüntetésére irányuló kijelentést tettek volna. Utalt arra, hogy a felperesek magatartásából a munkamegtagadást sem lehetett megállapítani, az alperes a jognyilatkozatával ezért a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét is megsértette.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Bíróság 49.Mf.634.160/2006/2. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyta azzal, hogy a felperesek munkaviszonya 2006. december 6-án szűnt meg.

A másodfokú bíróság mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával. A fellebbezés kapcsán rámutatott még, hogy a rendkívüli felmondásokat az alperes nem a munkahely önkényes elhagyásával indokolta.

Az alperes a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében az I. rendű felperes keresete értékelésénél a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére, a tényállás iratellenes megállapítására, és a rendkívüli felmondás tekintetében az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző következtetésre hivatkozott. Álláspontja szerint az I. rendű felperes által tett kijelentések tartalmukban azonosak a rendkívüli felmondások indokában megjelöltekkel. Az I. rendű felperes munkaköre jellegéből eredően önmagában a munkahely elhagyása, a lift felügyelet nélkül hagyása már súlyos kötelezettségszegésnek minősült. Mindezekre tekintettel az I. rendű felperes tekintetében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetét elutasító határozat hozatalát.

Az I. rendű felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

A jognyilatkozatokat, így a rendkívüli felmondást is az abban megjelölt tartalom alapján kell elbírálni. Az I. rendű felperessel közölt rendkívüli felmondást az alperes azzal indokolta, hogy a munkáját nem veszi fel, és nincs szándékában a további munkavégzés, amire a 2004. november 8-ai megbeszélésből következtetett. A rendkívüli felmondást ezért ezen összefoglaló indok alapján kellett értékelni, figyelemmel az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontjában előírt feltételekre, valamint az Mt. 103. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott munkavállalói kötelezettségre.

A másodfokú bíróság tévesen értelmezte a perbeli rendkívüli felmondási indokot, mivel az a tartalma szerint a munkavégzés végleges megtagadására vonatkozott (az I. rendű felperes nem veszi fel a munkát, és az nincs is szándékában).

A munkavállaló fő kötelezettsége a munkavégzési kötelezettség, ezért e kötelezettség megtagadásának határozott kinyilvánítása és az ennek megfelelően tanúsított magatartás rendkívüli felmondás alapjául szolgálhat [Mt. 96. § (1) bekezdés a) pont, Mt. 103. § (1) bekezdés a) pont].

Az irányadó, a fellebbezéssel és felülvizsgálati kérelemmel nem támadott tényállás szerint az I. rendű felperes az alperes képviselőjét az ugyancsak az alperesnél dolgozó feleségét érintő munkafeltételekkel való elégedetlensége miatt kereste meg, és azt a kijelentést tette, miszerint „elege van az egészből, tele van a hócipője”, majd a feleségével eltávozott, és az orvos keresőképtelennek nyilvánította. A per eddigi adataiból kitűnően az I. rendű felperes november 8-án tovább már munkát nem végzett (liftgyelet).

A perben a rendkívüli felmondás indokai alapján az előbbieket kellett értékelni, nem pedig azt, hogy az I. rendű felperesnek szándékában állt-e a munkaviszony megszüntetése, illetve tárgyaltak-e a felek a közös megegyezéssel megszüntetésről.

A munkaügyi bíróság az előbbieket vizsgálva nem látta megállapíthatónak a „munkamegtagadást”, a másodfokú bíróság azonban tévesen indult ki abból, hogy a rendkívüli felmondás indoka nem a „munkahely önkényes elhagyására” vonatkozott, tehát az alperes felülvizsgálati kérelme megalapozott volt.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság végzésével a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintő, valamint a II. rendű felperes keresetének helyt adó rendelkezéseit helybenhagyó részét nem érintette; ezt meghaladóan az I. rendű felperes vonatkozásában hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította [Pp. 275. § (4) bekezdés].

A Pp. 275. § (5) bekezdése alapján a felek felülvizsgálati eljárási költségét és a felülvizsgálati eljárás illetékét csupán megállapította azzal, hogy annak viselése felől az új határozatot hozó bíróság dönt.

Budapest, 2008. február 20.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő